

[Gert Petersen]

ligesom om de har fået en eller anden guddommelig åbenbaring, og den er der ikke noget at stille op imod. Sagen er jo, at der er påvist alternativer til denne politik. De alternativer er naturligvis en politik, som de borgerlige ikke kan lide. Det ved jeg da godt. Der er et alternativ, som hedder en styrkelse af den offentlige sektor, ikke bare for at ansætte flere i den offentlige sektor, men for at bruge den offentlige sektor som en motor til fremme af den økonomiske udvikling i landet. Der er et alternativ, som hedder en anden investeringspolitik end den, som er bedrevet hidtil både under tidligere socialdemokratiske regeringer og under den nuværende borgerlige regering.

Det kan der være nok så meget grund til, fordi vi, som det er blevet oplyst tidligere i dag, oplever en enorm vækst på en 15–20 pct. i restindkomsterne – det er det pæne borgerlige ord for profitterne. Det er sandelig noget helt andet end de arbejdsløses indkomster, hvor væksten er på minus 4, 5, 6 pct. mindst.

Vi ser nok en vækst i investeringerne, men begyndende fra et uendelig lavt punkt og slet ikke en vækst, der svarer til væksten i restindkomsterne, altså profitterne, af den enkle årsag, at disse profitter går mange andre steder hen end til investeringer med henblik på produktion og beskæftigelse. Men det synes man i den borgerlige lejr er helt i sin orden; sådan skal det være.

Alternativet er naturligvis, at sådan skal det ikke være, at samfundet skal have en direkte indflydelse på investeringerne og sørge for, at de anbringes dér, hvor de fremmer beskæftigelse og produktion.

Med til alternativet hører en arbejdstidsforkortelse ned til 35 timer om ugen. Jeg drømmer ikke om, at et folketing med borgerligt flertal vil hjælpe med til at få gennemført en sådan arbejdstidsforkortelse, og jeg synes, det er forkert, hvis man begynder at udbrede illusioner om det. Det borgerlige flertal vil sin politik, der adskiller sig fundamentalt fra den alternative politik, men den alternative politik findes, og man skal ikke prøve på at bilde nogen noget andet ind.

Til den alternative politik hører også en social omfordeling. Bevar mig vel, det borgerlige flertal kan her sige: ja men vi foretager sandelig også social omfordeling, og det skal himlen vide. Når restindkomster, profit-

terne altså, får lov til at stige 15–20 pct., mens de arbejdsløses indtægter skal falde 4, 5, 6 pct. og de maksimale dagpenge skal forringes med nu i første omgang 10 pct. og i løbet af det kommende par år vel 10 pct. til, er det også en omfordeling. Alternativet, mine herrer borgerlige ordførere, er en omfordeling i den modsatte retning, en omfordeling, hvor der tages fra de velhavende og gives til de fattige i dette land. Det er social omfordeling, og det er alternativet til denne politik.

Jeg har bare en enkelt bemærkning yderligere om, at jeg også er træt af denne talmagi. Nu hørte jeg bl.a. hr. Niels Helveg Petersen, forklare, at 1985 var det rigtige år at afskaffe mejeritilskuddet i, sådan at priserne på mælkeprodukter kan stige, for der er sådan en fredelig prisudvikling det år. Hvad begrundet han det med? Jo, et tal i en bog, hvor der står 3½ pct.s prisstigning i 1985. For 1983 står der 7 pct.

Nu har jeg kigget efter i den tilsvarende bog for marts 1984, altså beretningen fra det økonomiske sekretariat, og dér regnede man i marts 1983 med en prisstigning i 1983 på under 6 pct. Den faktisk blev altså på 7 pct. Kan hr. Niels Helveg Petersen fortælle mig, hvorfor tallet 3½ pct. for 1985, som nu angøres i den nye redegørelse, skulle være sandere, skulle være en større åbenbaring? Det tal kan lige så vel vise sig lige så forkert som det tal, der blev offentliggjort i redegørelsen fra marts 1983, og altså komme op på 4½ eller 5 pct., hvor lønforhøjelserne kun må være på 2 pct., og hvor der ikke er nogen dyrtidsregulering. Og så bruger hr. Niels Helveg Petersen denne fugl på taget, som formodentlig flyver væk inden, som begrundelse for, at man kan gøre mejeriprodukter dyrere for befolkningen. Det er klart noget, der virkelig vender den tunge ende nedad.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne til indledning gøre et par bemærkninger til fru Anne Grete Holmsgård, som spurgte, hvordan det egentlig kunne være, at vi – det radikale venstre – i 1982 var modstandere af at nedsætte procenten for dagpengekompensationen fra 90 til 80, for nu tog udviklingen bare hånd om den sag og gennemførte det alligevel.